

nog prvog vlasnika P. Nemešića, i to na području medicine II bečke škole i Budimpeštanske medicinske škole koje su se uglavnom služile nemačkim jezikom. Knjiga je docnije došla u ruke dr K. Messinger-a koji ju je sve do II svetskog rata držao kao bibliofilsku vrednost, uključujući tu i izvanredne bakrotiske koji predstavljaju veliki umetnički domet.

Zaključak

Opisana je knjiga »Sull' aneurismo« od Antonija Skarpe, poznatog anatoma i hirurga, a objavljena u Paviji 1804. godine. Diskutovan je sadržaj, obrada i vrednost knjige koja je čitavih 80 godina bila jedan od najznačajnijih udžbenika za hirurgiju aneurizme.

Literatura

1. Glesinger L.: Medicinska enciklopedija, Zagreb, V/671 1970; — 2. Grmek M. D.: Istorija medicine. Medicinska enciklopedija, Zagreb, 1970; — 3. Encyklopedia Britanica. Chicago-London-Toronto, 1947; — 4. Hirsch H.: Die allgemeinen Hurten, Infectiouskrankheiten vom historisch-geographischen Standpunkte. Stuttgart, Verlag von L. Enke, 1881; — 5. Kostić A.: Medicinski rečnik. Medicinska knjiga, Beograd, 1954; — 6. Wader H.: Med. Schematismus. Wien, 1848; — 7. Stanojević V.: Istorija medicine. Medicinska knjiga, Beograd, 1953; — 8. Sercer A.: Otorinolaringologija. 1951. Medicinska knjiga, Beograd—Zagreb 1954; 45—46.

A BIBLIOPHIL RARITY FROM THE END OF XVIIIth CENTURY

Vesna BERIĆ-ĐUKIĆ and Dušan MIŠKOV

The authors describes book »Sull' aneurismo« written by Antonio Scarpa, a reputed anatomist and chirurgian. The book was published in Pavia in 1804. The authors point out that Scarpa's book was one of the most important textbooks for surgery of aneurism.

IN MEMORIAM

PRIM. DR VASA KRSTIĆ (1895—1978)

Dana 18. maja 1978. godine posle duge bolesti napustio nas je prim. dr Vasa Krstić, prvi i najstariji vojvođanski otorinolaringolog i istoričar medicine.

Dr Vasa Krstić rođen je 10. marta 1895. godine u Rumi. Osnovnu školu završio je u Rumi, a gimnaziju u Novom Sadu 1913. godine. Po svršenoj gimnaziji upisao se na Medicinski fakultet u Gracu, gde je stu-

dirao sve do početka I svetskog rata. Za vreme I svetskog rata kao mobilisan radio je u bolnici za uvo, grlo i nos, zatim u bolnici za umobolne u Nađvaradu, a nakon toga bio je dodeljen trahomskom puku u Osijeku. U jesen 1919. g. nastavlja studije medicine u Gracu, gde je diplomirao 1921. godine. Odmah po završetku studija specijalizirao je tri godine otorinolaringologiju na bečkim klinikama kod prof. Hajeka i prof. Nojmana.

Nakon specijalizacije 1924. godine izabran je od strane Medicinskog fakulteta u Zagrebu za asistenta na Klinici prof. Mašeka. U tom svojstvu

ostao je do kraja 1926. godine, kada se vraća u Novi Sad, gde je bio lekar Skolske poliklinike. Za vreme okupacije prelazi u Beograd, a zatim u Pančevo.

Odmah po oslobođenju Beograda 1944. godine postaje upravnik bolnice lakih ranjenika u Pančevu, a 1946. g. vraća se u Novi Sad, gde je postavljen za načelnika Otorinolaringološkog odeljenja Vojne bolnice u Petrovaradinu. Penzionisan je na tom radnom mestu u činu potpukovnika JNA 1954. godine.

Stručna aktivnost pokojnoga Krstića bila je obimna i plodna. U razvoju otorinolaringološke službe u nas dr Krstić ima istaknuto mesto. Rađeći u Zagrebu kao asistent na Medicinskom fakultetu uvodi i razvija najsavremenije metode, a pri zagrebačkoj Klinici osniva i prvu ambulantu za lečenje mana govora i glasa u Jugoslaviji. Naročito se bavi endoskopskim metodima. Tu je pokazao svoju inventivnost i smisao za istraživački rad. U jednom radu publikovanom 1931. godine opisuje sopstveni instrument za endoskopski rad u dece koji je docnije prihvaćen i postao neophodan instrument sviju otorinolaringoloških klinika koje rade s decom. Učestvujući u nastavi studentima medicine u Zagrebu, kao dobar crtač, konstruiše didaktičke sheme raznih refleksa u otorinolaringologiji koje su kasnije ušle i u udžbenike. Za vreme rata ispoljio je svoju hiruršku sposobnost i izvan svoje najuže struke. Kasnije, posle penzije, bavio se ambulantnom praksom, bio je veoma omiljen i cenjen od svojih pacijenata. Za vreme svojeg dugogodišnjeg rada objavljuje veći broj stručnih radova u domaćoj i stranoj stručnoj periodici.

Uporedo sa stručnim, dr Krstić se neprestano bavio i društvenim radom. Pre rata bio je sekretar Lekarske komore, a posle rata je radio u Srpskom lekarskom društvu Podružnici za Vojvodinu na raznim funkcijama. Bio je i počasni predsednik Jugoslovenskog društva za istoriju zdravstvene kulture. Sekcije za Vojvodinu. Nosilac je velikog broja civilnih i vojnih odlikovanja.

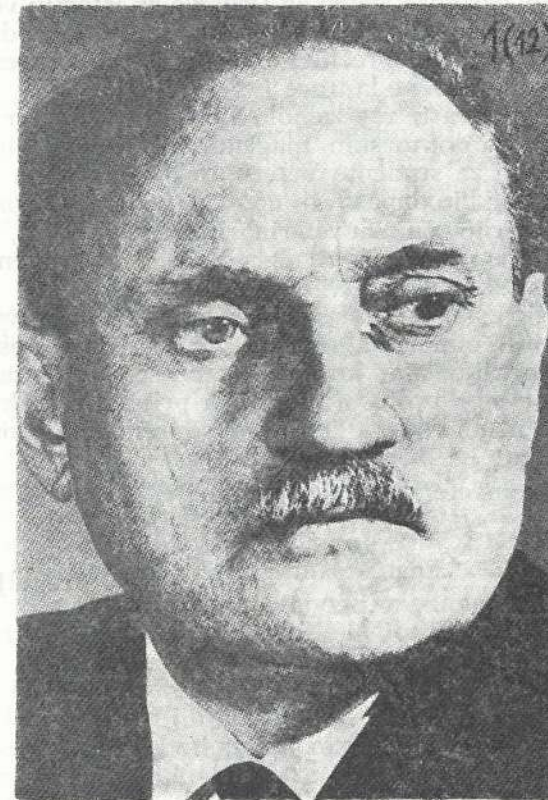
Prim. dr Vasa Krstić bio je veoma široko obrazovan, svetsrano obdaren čovek. Bavio se opštom istorijom i istorijom medicine, te je iz ove oblasti objavio veći broj radova. Naročito ga je interesovala istorija epidemije kuge u Sremu i rad dr Andrejevića Jolesa. Bavio se književnim i prevodilačkim radom. Saradivao je sa Srpskom akademijom nauka skupljajući građu o srpskim prezimenima u Vojvodini. Bio je redovan član Matice srpske. Kao veoma dobar crtač, korisno je spojio ovu svoju naklonost s medicinskom delatnošću. Slikao je uglavnom laringoskopske nalaze, kao i interesantne nalaze svojih pacijenata. Van toga, objavljivao je i uspele karikature svojih savremenika u novosadskim listovima. Veoma društven čovek, uvek spreman na šalu, kozer i duhovit, posedovao je neiscrpnu kolekciju anegdota i šala, najčešće iz istinitih događaja svoga života. Oko sebe okupljao je uvek društvo u kome je dolazila do izražaja njegova erudicija, njegova humanost, kozerstvo (pisao je čak i šaljive pesme), pa je među svojim mnogobrojnim poznanicima ostavio neizbrisivu uspomenu ličnosti koja se čak i u našoj sredini retko sreće. Iza sebe ostavio je svoju ogromnu biblioteku, gde su prikupljene izvanredne istorijske vrednosti, a pre svega uspomenu na poštenog i humanog lekara, čoveka i društvenog radnika.

Dorđe Fišer i Dušan Miškov

IN MEMORIAM

PROFESOR DR STJEPAN RAPIĆ (1904—1978)

U tiho aprilsko predvečerje na groblju u Mirogoju sahranili smo voljenog čoveka, jednog od velikana veterinarstva u SFRJ, divnog prijatelja i druga prof. dr Stjepana Rapića. Njegovim odlaskom ostali su ne samo naša struka, nego i naše društvo siromašniji za jednu veličinu, čiji će se nedostatak dugo osećati u našoj sredini.

Kao seosko dete (rođen je u selu Dužici kraj Siska) poneo je od najranijih dana u sebi ljubav prema radnom čoveku, da bi u kasnijim godinama, postavši marksista, prerastao u aktivnog borca da mali čovek zauzme i dostojno mesto u društvu.